

ริบบิ้นสีฟ้า สำหรับคนที่มีคุณค่า

นำเสนอเมื่อ : 23 มิ.ย. 2552

ริบบิ้นสีฟ้า

มีความรู้สึกดี ๆ มาให้

ครูคนหนึ่ง ที่นิวยอร์กตกลงใจจะแสดงความชื่นชมนักเรียนไฮสคูล ชั้นปีสุดท้ายที่เธอสอนด้วยการบอกเขาเหล่านั้นว่าแต่ละคนมีคุณค่าพิเศษต่างจากคนอื่นอย่างไรบ้าง เธอเรียกนักเรียนทุกคนไปหน้าชั้นที่ละคน แรกสุดเธอบอกแต่ละคนว่าพวกเขามีคุณค่าเพียงใดทั้งต่อตัวครูและต่อเพื่อนรวมห้อง

จากนั้นเธอก็มอบริบบิ้นสีฟ้าพิมพ์ด้วยตัวหนังสือสีทองเป็นของขวัญให้ ขอความบอริบบิ้นมีว่า 'ฉันเป็นคนมีคุณค่า'

จากนั้นครูให้นักเรียนทำงานกลุ่มของชั้นขึ้นมาชิ้นหนึ่ง

ด้วยวัตถุประสงค์ > >>>

เพื่อดูว่าการแสดงความชื่นชมยกย่องผู้อื่นส่งผลอย่างไรต่อคนในชุมชน เธอมอบริบบิ้นแก่นักเรียนคนละสามเส้น ให้นักเรียนเผยแพร่การรับรู้และชื่นชมคุณค่าผู้อื่นในวงกว้างออกไป

จากนั้นนักเรียนจะต้องติดตามผลและดูว่าใครยกย่องใครบ้าง

แล้วนำกลับมารายงานในห้องภายในหนึ่งสัปดาห์

นักเรียนชายคนหนึ่ง เข้าพบผู้บริหารระดับรองที่ทำงานในบริษัทใหญ่ เพื่อยกย่องที่ชายผู้นี้เคยช่วยเขาวางแผนอาชีพในอนาคต

แล้วมอบริบบิ้นติดให้บนเสื้อเชิ้ต

จากนั้นก็มอบริบบิ้นอีกสองเส้นที่เหลือพร้อมกับกล่าวว่า...

เรากำลังทำงานกลุ่มของชั้นเรียนเกี่ยวกับเรื่องการแสดงความยกย่องชื่นชมผู้อื่นครับ ผมอยากขอให้คุณช่วยหาใครสักคนที่คุณต้องการยกย่อง แล้วให้ริบบิ้นเขา

ส่วนอีกเส้นก็ให้เขาไว้สำหรับมอบให้คนต่อไปเพื่อเผยแพร่การยกย่องชื่นชมนี้ให้กระจายต่อไป

'แล้วช่วยกลับมาบอกผมด้วยครับว่าผลเป็นยังไงบ้าง'

ต่อมาในวันเดียวกัน ผู้บริหารท่านนี้เข้าพบเจ้านายเขา

ซึ่งเป็นคนที่ใครๆ รู้กันดีว่าเกรี้ยวกราดอารมณ์ร้าย เขานั่งลงคุยกับเจ้านาย บอกเจ้านายว่า ลึกลับ เขายกย่องชื่นชมเจ้านายว่าเป็นผู้มีหัวคิดสร้างสรรค์ระดับอัจฉริยะ ดูเหมือนเจ้านายเขาจะประหลาดใจอย่างยิ่ง

เขาถามเจ้านายว่าจะยินดีรับริบบิ้นสีฟ้าเป็นของขวัญแสดงความชื่นชม

และอนุญาตให้เขาติดริบบิ้นให้ได้หรือไม่ เจ้านายผู้ประหลาดใจตอบว่า "ได้" เขาจึงติดริบบิ้นสีฟ้าเสนุนั้นบนปกเสื้อนอก บริเวณเหนือหัวใจ เมื่อเขามอบริบบิ้นเสนสุดทายแก่เจ้านาย; เขาบอกเจ้านายว่า

ช่วยอะไรผมสักอย่างได้ไหมครับ"

"ผมอยากให้เจ้านายช่วยส่งต่อริบบิ้นเสนสุดทายนี้ด้วยการยกย่องชื่นชมใครสักคน พอหนุ่มที่ให้ริบบิ้นผมมาเป็นคนแรกกำลังทำงานกลุ่มของชั้นอยู่ เขาอยากให้เราช่วยกระจายการยกย่องชื่นชมนี้ให้เผยแพร่ ในวงกว้างออกไป แล้วดูว่าการทำแบบนี้ส่งผลต่อใครๆ ยังไงบ้าง"

คำวันนั้น ชายผู้เป็นเจ้านายกลับบ้านไปหาลูกชายวัยรุ่นอายุสิบสี่ เขาเรียกลูกชายให้นั่งลงแล้วกล่าวว่า วันนี้เกิดเรื่องเหลือเชื่อที่สุดกับพ่อ

ตอนอยู่ห้องทำงาน ลูกน้องคนหนึ่ง เข้ามายกบอกว่าเขาชื่นชมพ่อ แล้วให้รีบยื่นเสนอนี้เป็นการยกย่องว่าพ่อเป็นอัจฉริยะเรื่อง ความมีหัวคิดสร้างสรรค์ ลองนึกดูเขาคิดว่าพ่อก็มีหัวคิดสร้างสรรค์เข้าขั้นอัจฉริยะเชียวนะ

แล้วเขาก็เอาริบบิ้นเส้นนี้ที่เขียนว่าฉันเป็นคนมีคุณค่า ติดูโหนบปกเสื้อนอกตรงหัวใจนี้แล้วยังให้รีบยื่นพ่อก่อนอีกเส้น ให้พ่อมองหาใครสักคนที่จะยกย่องชื่นชมต่อ ระหว่างที่พ่อ ขับรถกลับบ้าน ก็คิดว่าริบบิ้นเส้นนี้จะให้ใครดี แล้วพ่อก็นึกถึงแก พ่อยากชื่นชมแกนะ วันๆ พ่อทำงานยุ่งเหยิงมาก พ่อกลับมาบ้านก็ไม่ค่อยได้ใส่ใจแกสักเท่าไร บางทียังอาจจะวาดอีกเรื่องแกเรียนได้เกรดไม่ดีเรื่องทำห้องนอนรก แต่ยังไงไม่รู้สิ วันนี้พ่อกลับอยากนั่งลงตรงนี้กับแก อยากบอกว่าแกมีค่ากับพ่อกันมากแค่ไหน นอกจากแม่แกแล้ว ก็มีแกนี่แหละที่เป็นคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตพ่อ แกเป็นเด็กที่ยอดเยี่ยมเลยแหละ แล้วพ่อก็รักแกนะ...

เด็กหนุ่มผู้ตื่นตะลึงเริ่มสะอื้น แล้วก็สะอื้น เขาไม่อาจหยุดร้องให้ ร้างสั้นเทาไปทั้งตัว เขาเงยหน้ามองผู้เป็นพ่อแล้วกล่าวทั้งน้ำตา

พ่อครับ เมื่อตอนเย็นผมอยู่บนห้อง นั่งเขียนจดหมายถึงพ่อกับแม่ เพื่ออธิบายว่าทำไมผมถึงฆ่าตัวตาย แล้วก็ขอให้พ่อยกโทษให้ผม ผมตั้งใจจะฆ่าตัวตายคืนนี้ตอนพ่อหลับ ผมคิดว่าพ่อไม่เคยแคร์ผมเลย

จดหมายอยู่บนห้องครับ แต่ผมคิดว่าผมคงไม่ต้องการมันแล้วละ ' พ่อของเด็กหนุ่มเดินขึ้นไปบนห้องพบจดหมายข้อความสะเทือนใจ บรรยายถึงความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน จดหมายฉบับนั้นจ่าหน้า ถึงพ่อกับแม่

ชายผู้เป็นเจ้านายกลับไปทำงานอย่างเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

เขาเลิกเป็นคนขี้โมโหแต่จะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้พนักงาน

ได้บังคับบัญชาว่าพวกเขาทำอะไรบ้าง

ส่วนชายผู้เป็นนักบริหารระดับรองก็ช่วยให้คำแนะนำเด็กหนุ่มอื่นๆ

ต่อมาอีกหลายคนเรื่องการวางแผนอาชีพในอนาคต

แล้วก็ไม่เคยลืมบอกเด็กเหล่านั้นว่าแต่ละคนมีคุณค่าต่อชีวิตเขาอย่างไรบ้าง

หนึ่งในนั้นก็คือเด็กหนุ่มลูกชายเจ้านายเขา

ส่วนเด็กหนุ่มกับเพื่อนร่วมชั้นก็ได้เรียนรูบทเรียนที่มีค่าเรื่องหนึ่งนั่นคือ

เราต่างเป็นคนที่มีความค่าด้วยกันทั้งนั้น

ถ้าคุณมีใครสักคนที่มีความหมายกับคุณมาก คุณไม่มีทางรู้หรือว่า

การให้กำลังใจเล็กน้อยๆ มีความค่าแค่ไหนกับคนสักคน

จำไว้นะ ฉันให้ริบบิ้นสีฟ้าแก่คุณแล้ว